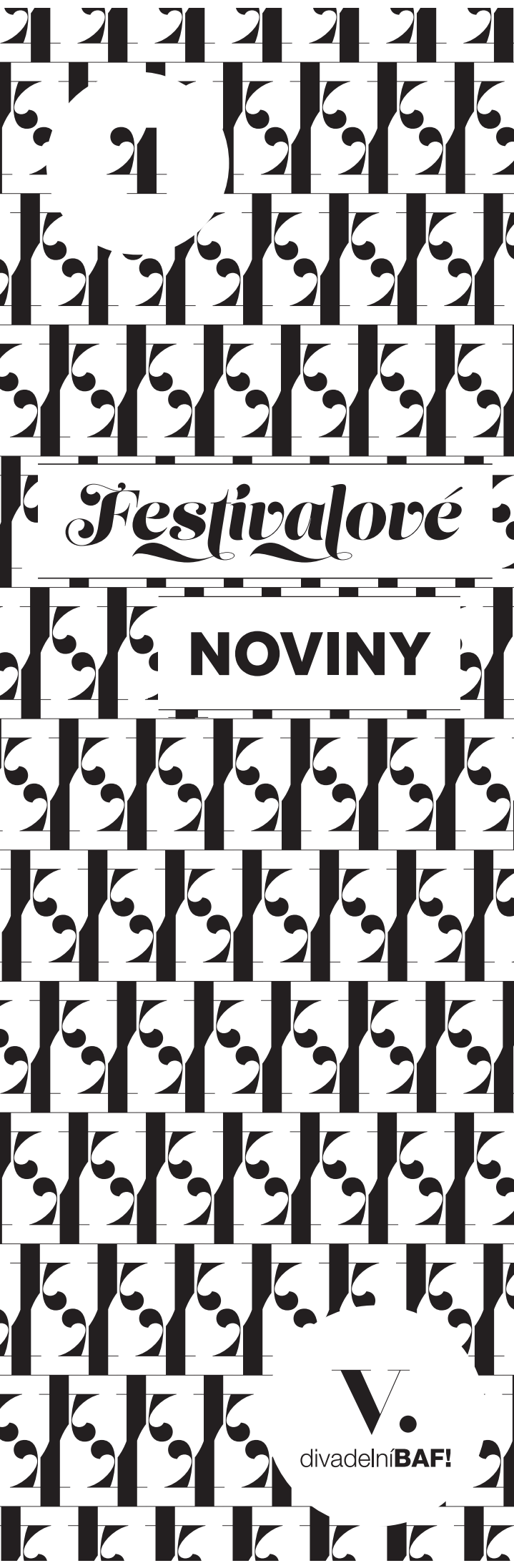

Festivalové

NOVINY

V.
divadelníBAF!

Nikdo nechce být chválen zadarmo

Posledním lektorem našeho festivalu je Petr Váša, experimentální herec, pedagog a fyzický básník.

Jak se vám jako profesionálovi hodnotí amatérská divadla?
Řekl bych, že dobře, v posledních několika letech to dělám hodně často, ale předtím jsem nelektoroval skoro nikdy. Dlouhou dobu se mi zdálo, že už jenom sama existence poroty je hloupá a trapná. Potom jsem na některých přehlídkách viděl, nakolik ti aktéři stojí o nějakou reflexi nebo vůbec o to, že někdo soustředěně sleduje jejich práci a snaží se o ní nějak srozumitelně mluvit. Takže mě to začalo zajímat, chodit na podobné rozbory a setkání, a musím říct, že mě to fakt líbí a baví mě to.

Má amatérské divadlo nějaký kámen úrazu, který lze vyzorovat u většiny souborů?
Já si myslím, že to má stejný kámen úrazu, jako jakákoliv jiná činnost. Amatérská práce stejně jako kterákoliv jiná práce může být dobrá a může být špatná. Ale jinak bych neřekl, že je tu něco, o čem by se dalo říct, že je typického pro amatérské divadlo. Myslíte si, že je něco, co amatérským divadelníkům ani říkat nemůžete? Já mám takovou zásadu, že když mám něco na srdci, tak to vždycky řeknu, nic si nenechávám pro sebe. Myslím si, že je to jediný poctivý přístup, a když je k tomu člověk rozhodnutý, tak potom jde už jen o to přemýšlet nad formulací. Na přehlídkách to bývá někdy tenký led, protože jsme rádi, že se vůbec někdo věnuje amatérskému divadlu, a to člověka svádí k tomu spíš chválit než něco vytýkat. Ale všichni víme, že kdybychom to brali takhle, tak naše výstupy nebudou hodnověrné a vlastně ztratí cenu. Nikdo nechce být ve skutečnosti chválen zadarmo. Je důležité, Když vám něco připadá špatné, musíte to říct, jde jen o to, jakým způsobem to udělat, aby nešlo jen o ventilování pocitů, člověk mluvil k věci a aby z toho ti ostatní mohli mít nějaký užitek

Co se vám na BAFu líbí nejvíc a co naopak nejméně?
Mě se líbí, že se to děje tady v Dělnáku v Líšni, který mám moc rád. Znáám jeho historii a vím, kolik to dalo úsilí, aby tu v téhle podobě stál a fungoval. A samozřejmě se mi líbí, že pořadatelé mají takový elán, a že jim stojí za to něco takového dělat, věnovat tomu energii a péči.
—Petra Coufalová

Program

22. listopadu, neděle

- 11:00–11:50 // malý sál
Spolek DivOch (Sobotovice):
Rudý nos aneb Noví lidé

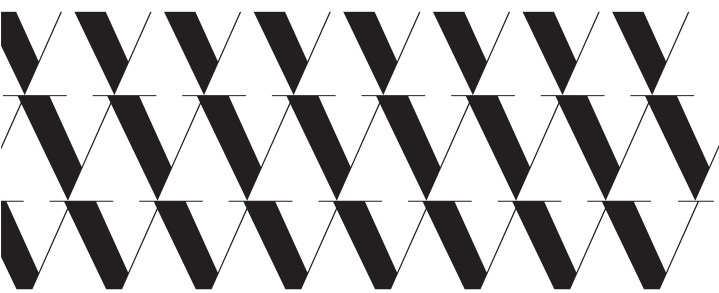
12:10–13:10
debata (KUK, DivOch)

13:10–14:10 // velký sál
Zpátečníci + kapela Magnetikum (Praha):
Záři(o)vá romance

14:30–15:00 // malý sál
P.U.D. (Brno): Pracák

15:20–15:50 // velký sál
Wong-hou (Brno): My děti

16:00–17:30
debata (Zpátečníci, P.U.D., Wong-hou)

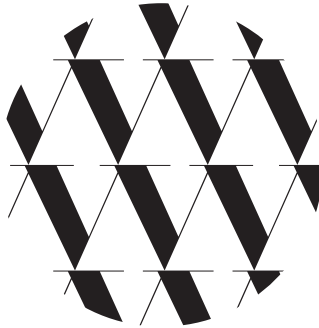
Tiráž

šéfredaktor: Matěj Málek

grafika a sazba: Matěj Málek

redaktoři: Alexandr Průša, Matěj Málek, Šárka Gardo, Dominika Jurášová , Petra Coufalová, Tereza Rybová, Karolína Pavloková

fotograf: Pavla Tomaňová, Bára Vostálová

Podpořili nás

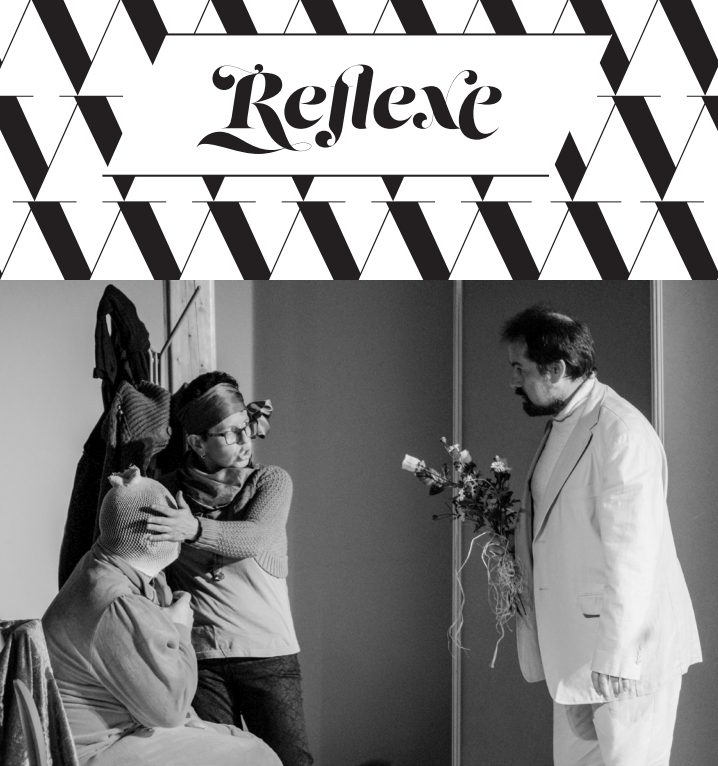

◊ básníkovi: Koláž piva, poezie a „lásky“

////////// DIVADLO (bez záruky) PRAHA

Není mi jasné jestli jsem viděl divadelní představení nebo náhodné uskupení Bukovského povídek. Začínáme od vyprázdněného obdivování nacismu a Hitlera a skrz několik drobných epizodek ze života zkrachovalých existencí, marnou nadějí, frustraci, pivo, poezii a kastraci minilidi se propracujeme k nepodařenému vloupání, vraždě, znásilnění a vraždě. Pro Bukovského typické dostihy a sázky ovšem poněkud trapně chybí. Lásku a sex s figurínou už ovšem vynechat nelze, bez toho by Bukowski přišel o řiť. A básník, co neumí napsat milostnou báseň, nestojí za nic. 🍷 Koláž povídek pro mě bohužel zůstala pouze koláží povídek. K propojení do nějakého uzavřeného celku nedošlo, postavy zůstaly oddělenými postavami. Sice mi bylo jasné, že prostupují jednotlivými epizodkami, ale jejich motivace, logika jejich akcí zůstávala skrytá. A možná ne skrytá, možná bizarní postavy na okraji společnosti, které okupují Bukowského svět, ani do pochopitelného celku složit nejde. Možná jsou jednotlivé charakterky ve své bizarnosti neslučitelné. Výsledkem je svého druhu zoologická zahrada, přehlídka zvířecosti, kdy postupně zastavujeme u jednotlivých výběhů, které jsou kdesi vzadu spojené. Ale to my nevidíme. 🍷 A jeviště se přitom topí v pivu, jehož zápach čpí až do zadních řad. Herci ani herečky se neštítí do piva sem tam hamtnout nebo efektně smočít svůj šat. Jen ještě trochu herecky přidat, ponořit se o něco víc do svých rolí a zbavit se onoho „antiseptického“ odstupu. Pak by atmosféra hnusu a špíny Los Angeles byla takřka dokonalá. Tady narážíme na drobný kámen úrazu celého představení — časoprostorové ukotvení. Zvolená současná hudba nekoresponduje s časovým rámcem a diváka poněkud rozrušuje jednak hlasitostí a jednak anachronismem podtrhuje bezčasí zachycené v povídkách, tím narušuje chronologický sled a utvrzuje v pocitu, že jde jen o sérii krátkých, nesouvisejících epizod. A z koncentrace vytrhne i odkaz na velký černý falus na náměstí, který nás zavede do současného Brna. Ale abych divadlu nekřivdil, stejně tak dobře by mohlo jít o fragment Bukovského tvorby a já se jen nechám svěst na falešnou stopu. 🍷 A ačkoliv se závěrečná pointa částečně utopila v absentující gradaci a nedostatečném ukotvení postav, výsledek stejně fungoval atmosféricky velmi dobře a přiblížil divákům zoufalství post-beatnického života. Stačilo by jen víc podpořit provázanost jednotlivých povídek a měli bychom před sebou skutečně strhující ilustraci doby s nadčasovým přesahem. Pivo, poezie a sex totiž fungují v každé době.

— Matěj Málek

◊ Amant: Stala se piha

////////// U Trhlé divadlo

Druhé sobotní představení bylo pro diváky i porotce nezapomenutelným zážitkem. Divadlo z Českých Budějovic si zvolilo situační komedii Amant. Jevištěm se rozezvučí zpěv jedné z hlavních hrdinek, a začíná zmotaný milostný čtyřúhelník. Starší sestra se snaží najít vhodnějšího partnera pro svou mladou sestru, talentovanou pěvkyni, a tak pozve jejího velkého obdivovatele — pana Pavla Pavla. Mladší sestra je však zamilovaná do poněkud omezeného ekonoma, kterému její zpěv nic neříká. Obdivovatel však nakonec dorazí, a poté, co se přidá ještě zmatený policista se divák — stejně jako si Pavel Pavel stěžuje během hry — stává součástí téhle hry, které nerozumí. 🍷 Kdyby měl člověk hodnotit představení kritickým okem, dalo by se vyjmenovat mnoho chyb — od technického provedení přes scénografii a načasování až po herecké výkony. Když však odhlédneme od uměleckých ambic představení a od četných chyb, nemohl si divák nevšimnout, jak moc si herci jsou herci do divadla zapálení a jak moc si hraní užívají. Chvillemi ale nebylo jisté, zda se diváci smějí zamýšlenému vtipu nebo spíš podání samotnému. 🍷 Káťa Baranowska jejich výkon zařadila do kategorie sousedského divadla, které má spíše společenskou nežli uměleckou funkci, a doporučila, aby podle toho hráli před v odpovídajícím publikem, kde i tento formát má svůj smysl. Evu Spoustovou zaujalo, s jakou se nekonzistencí herci chovali mimo scénu, kdy jedni opravdu hráli činnost, kterou předtím odešli vykonávat, zatímco jiní pouze využívali tento čas k odpočinku. Petr Váša svůj kritický mozek také vypnul, přesto ho překvapilo, do jaké míry jsou herci schopni nebrat představení vážně. 🍷 Líbil se mi však přístup souboru během samotného rozboru. Nejen, že kritiku přijímali s humorem, což je samo o sobě těžké, ale na všech zúčastněných bylo vidět, že je názor poroty zajímavá a chtějí se zlepšit.

— Petra Coufalová

◊ Dálce v dlani: Dneska bude punk mluvit slušně

////////// Divadlo Bez Pravidel

Je tma. Kytary hrají melancholickou hudbu. Slyšíme hlas třesoucí se zimou. Náhle vzplanou dva plamínky a příběh začíná. Příběh, ve kterém se realita prolíná se vzpomínkami. Ve kterém melancholická hudba ožívá a zase zesmutňuje. Ve kterém divák pociťuje magické napětí. Soucit. Příběh, který chytne za srdce. Který v nás zůstane ještě dlouho po představení. Příběh o lásce, o stesku, o boji. Ne o boji vojáka se sokem, ale se svým vlastním já. Se svými pocity a realitou. Příběh o ženském strachu a zoufalství. 🍷 Živá hudba zakomponovaná do hlediště, osvětlení scény do posledního detailu, interakce herce a loutky, bezeslovné představení, délka vystoupení nepřesahující 25 minut a přítomnost minimalismu — to je Divadlo Bez Pravidel. Kluci (a slečna) nám na letošním festivalu ukázali svou novou (v pořadí již čtvrtou) hru, kterou dodělávali (z hudební stránky) ještě těsně před představením. Ukázali nám ale svou nejsilnější inscenaci, která by se být zahrána jakkoli jinak přeměnila v nevkusný kýč. 🍷 Tito romantisté/sentimentalisté nám ukázali, že dokáží velmi dobře pracovat s časem, tempem a strukturováním hry. Všechno dává smysl, vše na sebe navazuje. Hra s loutkou je velmi náročná z hlediska přípravy pódia. Dobrého výhledu se totiž dostane pouze na diváky sedící v první řadě. A ve dvacetiminutovém představení, kde je obraz to nejdůležitější, je to mnohdy zásadní problém.

— Karolína Pavlovská

◊ Jídelna aneb Vařím, vaříš, vaříme: Plíživá totalizace

////////// KUK!

Máme kuchyni, máme dobře fungující kuchyni stojící na demokratických ideálech. Práce funguje přirozeně, každý se ujme toho, co je zrovna potřeba, rozjíždí se příjemná rytmická hra hraničící s šamanskými rituály: Počkej na pípnutí a pokračuj. Dobře namazaný stroj. Ale poslouchej kolego, co kdybychom si to trochu zefektivnili, nastavme si pravidla, rozdělme si práci, zavedme si etický kodex a pojďme vstříc lepším zítřkům. Zjevuje se bible Rámcové kuchařky až fanaticky milované a vyzdvihované. Psaný návod je víc než zkušenosti. A nesahej na Rámcovou kuchařku špinavými rukama. Ale jo, běž s nima klidně hned vařit. A poslouchej, musíme táhnout za společnej provaz, ať nám vycházejí lepší čísla, protože ukazatele, ukazatele, ukazatele... A kdo zradí kolektiv, bude odstraněn. 🍷 Co je potřeba změnit se změni, co je potřeba přepsat je přepsáno. Další den festivalu, další cenzura v přímém přenosu. Snižování standardů pro větší standardizaci. Koncept nejmenšího společného jmenovatele ve vládě lidu, někteří jsou si rovnější. Rozjíždí se mocenský boj těch nahoře. Od zbytku jsou na první pohled výborně oddělení, nosí uniformy, odlišují se chováním, vymezují se. Ti dole nosí dělnický úbor, pravda, jen v průběhu rekonstrukce kuchyně, ale symbol byl naplněn. Vnitřní napětí roste, mocenský boj graduje, dělnictvem je manipulováno, probíhá vzpoura pod jedním vůdcem. Zrádce kolektivu je nahrazen zástupcem lidu. Paranoia roste, velký bratr tě vidí a totalizace probíhá dál. Třídní rozdíly rostou. Standardizujeme, modernizujeme, ustupujeme ze standardů a za chvíli je z kvalitní jídelny fast food, fabrika na stravování. 🍷 Skutečně strhující představení, kterému se nedá prakticky nic vytknout. Představení výborně pracuje s pozorností diváka, vždy vím, kam se dívat, přestože se v pozadí pořád něco děje. Nemám s tím žádný problém. V poznámkách mám snad jedinou připomínku — „úroveň představení trochu shazuje estrádní charakter“ — kterou si ale zpětně nedokážu přiřadit ke konkrétní scéně. Společenský rozklad a tlak na jednotlivce je skvěle doilustrován rytmickou mezihrou reprezentující vaření. Na začátku představení je souhra takřka dokonalá, nic ji nenarušuje, v pokročilé fázi se objevují větší a větší nepřesnosti, jednotlivci se bojí, nevládají, rytmus se rozpadá. Ale stejně to myslíme dobře. Tak snadné je sklouznout k totalitě.

— Matěj Málek